

Léčení slídivky

U Dostačilů měli velký problém. Na tom se shodli všichni sousedé z Javorovic. A byli moc rádi, že u nich v rodině se tyhle potíže neobjevily.

„Chudák Zrzek,“ šuškali si dospělí v supermarketu.

„Má slídivku,“ sdělovali si při ranní kávičce, když se dívali, jak si jejich děti kopají s míčem. „Špehuje lidi, poslouchá za dveřmi.“

Všimli si toho i Zrzkovi učitelé. „Jsem rád, že ho nemám ve třídě,“ svěřil se pan učitel Bejček kolegyni Správné.

„Neumíš si představit, jaké to je, mít takového bratra,“ řekla Tulipána Melodii cestou do školy.

Melodie bratra (ani sestru) neměla, ale vždycky po sourozenci toužila. „On tě špehuje?“

„V jednom kuse. Až bude velký, chce se stát špionem.“

Zrzek byl docela prima kluk, až na svou nepříjemnou zálibu ve špehování. K učitelům byl zdvořilý, na vysvědčení měl většinou jedničky, sem tam nějakou dvojku nebo trojku a jen jednou čtyřku. Domácí povinnosti vykonával, aniž ho musel pořád někdo honit. Neskákal dospělým do řeči, ani když vyprávěli nudné a přihlouplé historky ze svého dětství. Smutné lidi dovedl rozesmát a osamělé děti vzít do party. Vždycky se dobrovolně přihlásil, když přišel nový žák, a ukázal mu školu.

Jenomže slídl, špehoval. Chtěl to umět co nejlíp, aby se jednoho dne stal jedním z nejlepších špionů na světě.

„Nakukuje dovnitř klíčovými dírkami a škvírami pod dveřmi,“ vykládal pan Dostačil sousedovi, panu Brumbálovi. „Má oči snad všude.“

Pan Brumbál se začervenel. „O víkendu jsem si šel do naší zahradní kůlny potají sníst koláček. Už dva týdny držíme s Alenou dietu. Poprvé jsem ji porušil a v okně kůlny jsem zahlédl Zrzkovu čupřinu a zvědavé oči. Načapal mě a pak se potichu vytratil.“